

Nada Krivokapić
KANDILO LJUBAVI

Izdavač
JU Narodna biblioteka Budve,
Žrtava fašizma 56, Budva

Za izdavača
Mila Baljević

Glavni i odgovorni urednik
Mila Baljević

Urednik izdanja i lektura
Stanka Stanojević

Recenzent
dr Andrijana Nikolić

Fotografije slika i korice
Velimir Trnski

Prelom teksta i grafička obrada
Darko Đurović

Tiraž
300

2022.

Štampa
Obodsko slovo, Podgorica

Nada Krivokapić

KANDILO LJUBAVI

2022.

Kandilo ljubavi za sve

Velika je stvar biti voljen, još veća voljeti
Viktor Igo

Zbirka pjesama „Kandilo ljubavi“, Nade Kri-vokapić predstavlja esenciju emotivnog unu-trašnjeg svijeta pjesnikinje koja se 2020. godi-ne predstavila poetskom zbirkom „Žena vile-na“. Svoju imanentnu poetiku autorka ispo-ljava kroz ispovijedno-intimistički stil koji je zastupljen u obje zbirke. Kroz četiri ciklusa: *Kotrljanje duše*, *Veče od čokolade*, *Samotnica i Moj svijet*, reminiscencijama na prošlost, pjesniki-nja priziva dane mladosti:

Mladosti moja davno prošla,
Nestala u jednom trenu,
Razigrana i samo moja,
Živjeh te od zanosa snenu.
(Mladosti moja)

Svjesna prolaznosti ona ne žali za prošlim vremenima jer je od života uzela ono što je željela, tek, primjetan je njen strah od novog, nadolazećeg koje u njoj otvara ponor pitanja.

Koji si živio i putovao,
Ljubio i volio il'
Nijemo gledao samo.
(Što je život, no tren samo)

Pjesme Nade Krivokapić obiluju realističkim slikama, ali i slikama u kojima su slikovite pjesničke vizije pred nepoznatim, sudnjim vremenom:

Koliko još vremena imam,
Da napišem još po koju riječ .
(Smrti moja)

Bilo da pjeva o prpošnoj mladosti, o čežnji u sadašnjici ili se potajno pribojava smrti, osjetna je intenzivirana ekspresija kojom se demonstrira njena čulnost koja je dominantna njenog pjesništva. Njen stih živi životom snažne žene koja je spoznala ljubav i koja i dalje žudi. Ona je neiscrpno vrelo života na čijem se izvoru napajaju objekti njenoga pjevanja. Pjesmom „Miris žene“ šalje snažnu poruku o ljepoti žene, o strastvenosti i zanosu koji iz čulnog postaje personifikacija žene, njenog tijela, njene materijalizovane putenosti.

Da l' osjetiš miris opojni
Koji te vuče u dubine slasti?
Da l' osjetiš miris što napaja i dušu hrani?
Da l' osjetiš miris kroz pore,
Neispričane priče i miris na usni bore.
Miris pohote i strasne želje,
Miris ljubavi i milosti.
Da l' osjetiš stranče,
Da l' osjetiš
Miris žene?
(Miris žene)

Apostrofiranjem nepoznatom *Njemu* ili *Vitezu* pjesnikinja poziva muškarca kroz prizmu zamišljenih likova, dajući prostora svakom pripadniku muškoga roda da se prepozna u pozivu žene. Njena poezija odraz je njenog duhovnog stanja u kojem se osjećaju univerzalne poruke koje su pritom i konkretizovane pojedinostima kroz stihove. Njen poetski obraća se astralnom duhu tražeći milost, moleći za ljubav duša se raduje Božijoj milosti i životu, jer ona je *iskra Božja* i čuje *zov Božji*, tražeći *Boga ljubavi*.

Svojom lirikom autorka Krivokapić gradi lični misticizam kao neodvojivu ekstatičnost svog bića.

Srećna što mi duša o ljubavi pjeva,
Što mi srce želju ište,
Srećna što stihove strasti i ljubavi pišem,
Što i sada osjećam vrelinu
Pohote u tvom oku,
Što se sa prvim suncem ja ne budim,
Nego sanjam ovu, od ljepote,
Poročnu vječnost.

(Duša mi o ljubavi pjeva)

Iz navedenih stihova, ali i iz većine njenih pjesama jasno je vidljiva ideja i potreba za novim objedinjavanjem i oduhovljavanjem čovjekovim, odnosno, ženinim zanosom. Stoga je autorka upotrijebila moć oslobađanja ekstaze putem retoričkog oslobođenja leksičkog materijala kako bi na taj način jasno i nedvosmisleno postigla sinergiju svoje i kosmičke energije. Slobodom izražavanja ostaje vjerna slobodnom stihu, jer emocija ne trpi kalupe, a njeno subjektivno osjećanje i viđenje svijeta usklađeno je sa stilom pjevanja, koje je dalo oduška u ciklusu „Samotnica“. Inspirirana sudbinom žene, ne samo u Crnoj Gori, već i na Balkanu, autorka stihom oslikava život razvedene žene „raspuštenice“, neudate „usjedjelice“, neželjeno začete za koju kaže da „nije kopile, već iskra“. Ovim ciklusom,

te istoimenom pjesmom najbliža je aktivističkom ekspresionizmu, kada lirski subjekat poprima funkciju kolektivnog glasnogovornika svih onih žena koje trpe usud. Iako su kod pjesnikinje zastupljene i pjesme u kojima dominira subjektivno **ja**, stiče se dojam da književnica i kroz ove pjesme daje subjektivnu dimenziju univerzalnoj kategoriji žene. Žena je ona koja ublažava bol i udvostručuje radost, ona koja samuje bez glasa nad svojom sudbinom i jeca nad tuđom nesrećom.

Žena je najjača kada se naoruža svojim slabostima (Danijel Defo), pa su zato i najupečatljiviji stihovi žene proistekli iz snage njenih osjećanja.

Prof. dr Andrijana Nikolić

KOTRLJANJE DUŠE

Mladosti moja

Mladosti moja davno prošla,
Nestala u jednom trenu,
Razigrana i samo moja,
Živjeh te od zanosa snenu.

Živjeh te mladu i buntovnu,
Ljubavnu i strasnu,
Sanjajući noći punog mjeseca
I dane rujnog vina.

Svaki djelić životnog trena
I sada u meni živi,
Kroz moju dušu i vene i
Sjećanje, koje u jedan pogled stane.

Što je život no tren samo

Kuda večeras dok bura nosi,
Dok snijeg neko u planini prti...
Dok kiša igra svoj tango
A neko negdje ljubav vodi?

Kuda večeras dok neko
Uz ognjište vino pije,
Il' violina tužno jeca
Jer večeras i nekoga nije.

I onda shvatiš da život je tren
Koji si živio i putovao,
Ljubio i volio il'
Nijemo gledao samo.

A ja, večeras vino pijem,
Uz vatru koja me grije i voli,
Pjesmu koja mi po duši prebira,
Nekad sam silno i jako ljubila!

Molim za želju, dok bura nosi,
Dok neko snijeg u planini prti,
Molim za ljubav jer život što je
Nego dodir koji samo u trenu jednom postoji.

Moja duša te traži

Moja te duša traži kroz
Radost i sitne kapi kiše što rominja,
Kroz želju što me odjednom obuzme,
Kroz potrebu da vječno te ljubim i
I da se ne opirem...

Moja te duša traži kroz vjetar,
Kroz mjesec što te osvjetljava,
Preko zvijezda do nebesa,
Kroz samoću i potrebu moju
Da ti se pijana od želje predam.

Kotrlja mi se duša

Kotrlja mi se duša niz ponore i dubine,
Kroz vjekove.

Kroz tvoju poru i zagrljaj,
I zaleđene snove.

Kotrlja mi se duša niz strme padine
Da uhvati tvoj put.
Da se probije kroz vijuge i noć
I moj bijeg.

Kotrlja mi se duša kroz vjetar
I pustoš,
Kroz plamen svijeće,
Do tebe.

Opet crne misli

Crna je ptica sletjela na susjedni krov.
Opet me je shrvala stara tuga i
Duboka rana u srcu mom...
Bjež'te misli demonske,
Bjež'te večeras u noć daleko.
Večeras hoću da snijevam nešto lijepo i lako,
S nadanjem da dočekam jutro sneno.
Da me jutro zorom oveseli,
Da mi lasta gnijezdo ispod strehe svije,
Da čujem zvuk zefira u daljini.

Zato crne misli bjež'te, bjež'te...

Plači tugo večeras

Plači tugo večeras
Za sve tužne, usamljene i daleke.
Isplači suze neisplakane
Za sve jade i duboke sjete
Isplači suze davno presahle.
Plači srce veliko i ranjeno,
I isplači sve suze ranjene duše!
Boli pa boli i uvijek će boljeti,
jednako, mirno i ukopano.
Zato se večeras isplači, tugo, i odlazi!
I pusti da se u samoći i molitvi,
Smiri duša i poraduje se novom jutru,
Božjoj milosti i životu!

U bezdanu moje duše

U bezdanu moje duše vihore oluje i
Vjetrovi, ukrštaju se
Munje i orlovi...
Lešinari mi piju krv i
Uzimaju damare života.
U bezdanu moje duše
I klisure visoke i strme,
I ledna tama miruje.
Nema jauka ni poziva.
U bezdanu moje duše
Čuči stidljivo tiha nada,
I strpljivo čekanje.

Smrti moja

Zašto razmišljam često,
Sve dublje i sve bliže o Tebi?
Da li se možda bojim i da li boli?
Koliko još vremena imam,
Da napišem još po koju riječ
I kažem koliko volim ovaj život sveti?

Pusti me još malo da sanjam,
Hodam po tankoj niti srca mog,
Po žici iznad bezdana,
Da se još radujem svojoj sreći,
Pusti me, smrti moja.

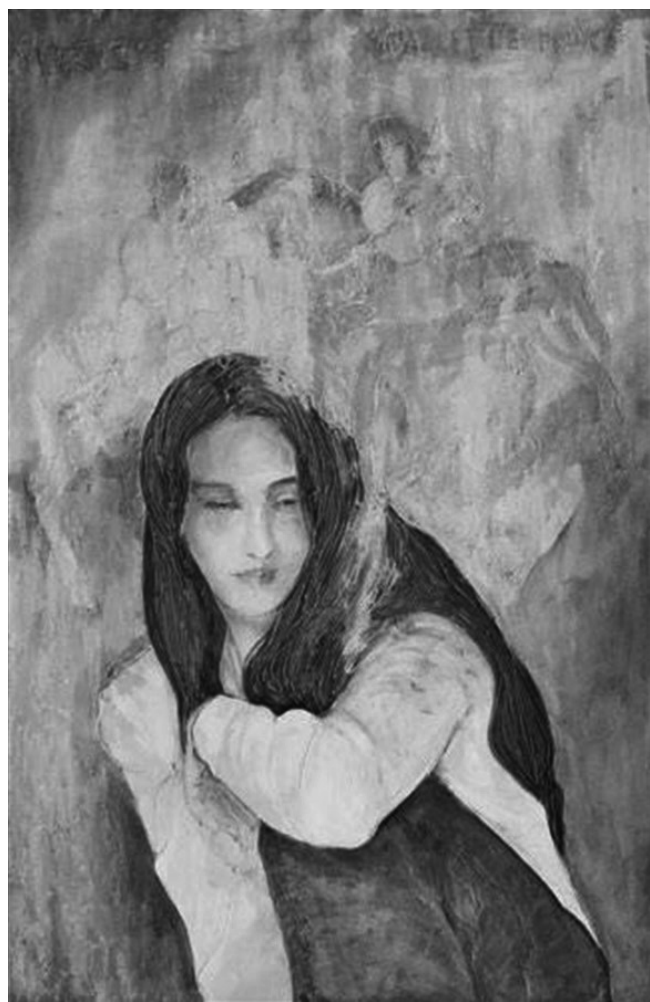
Posljednji pozdrav

Divni naši znani i neznani
Želim vam zvjezdani sjaj i mir,
Božju blagost i anđeoske razgovore.
Trenutke koji vječno traju.
U čaši vina, pjesmi i tihoj tuzi
Volimo vas i živimo zauvijek.

Bude me potresi ljudske duše

Svaki put iznova,
Bude me potresi ljudske duše,
S tugom dubokom i saosjećanjem,
i pitanjem: „Kako dalje?“
Svaki put iznova bude me potresi ljudske duše
I plaše.
A ja ištem,
Za ljudske duše malo milosti, malo nade...

VEČE OD ČOKOLADE

Tvoje sam rebro

Tvoje sam rebro

Za koje se hvataš i držiš da ne potoneš u
Had, u bezdan.

Tvoje sam rebro

Široko kao korijen hrasta,

Isprepleteno ljubavlju i strašću,

Da se uhvatiš i ostaneš

Sa sobom, sa mnom.

Jer oboje smo rebro jedno.

Veče od čokolade

Večeras vjetar šiba,
Nemilosrdno i jako,
Kao da hoće da rastjera i
Ovo malo topline od čokolade,
I gladnog tijela od strasti.

Svaki bič vjetra
Ostavlja trag večeras i reže,
Po koži mojoj šare,
Duboke i vrele,
Za pamćenje i podsjećanje
Na jednu priču i jedno veče od čokolade.

Bludi mi se večeras

Bludi mi se večeras sa mjesecom
bezobraznim koji me ljubi
Polako, a divlje,
I ne da mi da pobjegnem,
Željom i snagom muževnom me steže.

Probija se tihi mjesec između oblina mekih,
a željnih,
Kao da pliva, i prebira svojim prstima
nagibe žene,
A ja kao more valovito se izvijam i kao da
bježim
A sve sam bliže uzdasima vrelim.

Mjeseče moj bujni što uzimaš me
U svojoj igri između noći i jutra,
U kojoj izgubljena dodirujem te i ljubim
U izgubljenom svemiru između jave i sna.

Polako se gubi mjesec u daljini,
Odlazeći da me ne probudi, a
Ja usnula od slasti il' možda samo od sna
I dalje te dodirujem i opet se gubim.

Budi ljubav

Probudi me usnulu

Kroz vjekove.

Uđi na tren u moje vene,

Uzmi malo moje duše,

I poljupcem mi otvori oči za noći snene.

Budi ljubav i oplodi sva moja čula,

Ženu u meni i moje stege.

Budi moj Bog ljubavi i oslobodi sve moje...

Mene...

Jutrom jutrim

Jutrom jutrim i dozivam te.
Noću noćim i puštam dušu u nebesa.
Da uzleti, da se prospe u prah.
I da padne na tebe kao kap kiše.
Kao zvuk violine
što tužno svira.
Kao pogled crnog oka.
Kao dodir anđela.
Kao molitva u vijeke vjekova.

Večeras

Večeras je pao mjesec na moje tjeme,
Obuzeo me,
I odveo me...

Večeras je pao mjesec na moje oči,
Progledao kroz mene
I odveo me...

Večeras je pao mjesec na moju dušu,
Obljubio je,
I odveo je...

U mjesečevu ljubav,
U beskraj,
U vječni pogled,
I žutu kao dunju
Moju žudnju.

Večeras je pao mjesec.

Duša mi o ljubavi pjeva

Srećna što mi duša o ljubavi pjeva,
Što mi srce želju ište,
Srećna što stihove strasti i ljubavi pišem,
Što i sada osjećam vrelinu
Pohote u tvom oku,
Što se sa prvim suncem ja ne budim,
Nego sanjam ovu, od ljepote,
Poročnu vječnost.

SAMOTNICA

Samotnica

Samotnice samotna,
U bijegu i ranama
Na nož dočekanana,
Neshvaćena, protjerana,
Odbjegla u neviđelici,
Ogrnuta kletvama,
Podatna grijehovima...
Otkuda ti sjaj u oku,
Glad za životom,
Otkuda ti osmijeh djeteta i pogled željan života?
Otkuda si ženo takva?

Iz pepela, od njegovog rebra,
Iz strasti, iz utrobe sam,
Iz ratova, raznih svjetova,
Svemira i zemljanog praha,
Iz grijeha i pohote,
Iz života i želje,
Iz stvarnog i nestvarnog,
Iz pohlepe i dobrote,
Iz tebe, iz nje, iz njega,
Iz sebe...

Nije to usjeđelica

Nije to usjeđelica, nego žena koja voli, čuva
vaše tajne i

na roditeljske sastanke ide, kad ne mogu tate
i mame.

To je neka tetka, sestra, kćerka... ili tamo neka
teta. I ne, nema vremena da sjedi.

Ispratila je sve sestre i braću i sada dočekuje
Tebe.

I ne, nema ona vremena da sjedi. Ali ima za
Tebe, za Tvoje, za nedosanjane sne i želje,
da li je možda čeka neko, tamo negdje.

Ne, ona nema vremena da sjedi, ali ima malo
više... ono malo koliko je potrebno za ljubav,
topli čaj i razgovor za koji tada niko nije.

Nije to usjeđelica, nema ona vremena za to.

Ima vrijeme za Tebe, za mene, za našu dušu
i snove.

Raspuštenica

Kakva je to riječ „raspuštenica“ i što znači,
Recite mi, molim vas, dobri ljudi.

Aha, žena koja se razvela, nije više u braku
Pa je sada raspuštena... i možda bludi?

Je l' to znači ova riječ koja se upotrebljava
bez imalo stida i straha?

Kako i od koga se raspušta ili otpušta i dalje
mi nije jasno.

Ali znam, raspuštenica nije i ne može biti,
jer ta riječ je samo u vašoj glavi, u vašoj
muci.

A razvedena žena je možda vaša majka,
sestra,

ili možda vaša tetka ili baba...

To je samo žena!

Ja sam iskra, kopile nisam

Ja sam dar božji, sreća i blagoslov,
Začeta u utrobi majke sa glasovima anđela
I radovanjem za novi život!
Obećali mi anđeli da će pjevati pjesmu rođenja
U čast dolaska na ovaj svijet,
Pa vas zovem
Dragi ljudi da se i vi radujete i pjevate mi,
Jer ja jedva čekam da vas dodirnem.
I nemojte me, molim vas, zvati kopiletom,
Jer ja ime imam,
Ime koje na radost i ljubav sluti.
Ko je poželio da se začnem ne znam.
Ali u trenutku je iskra zaiskrila
I neka me iskričasta svjetlost ogrijala.
Zato i dolazim da se upoznam sa vama,
Da vas volim i da vam kažem da kopile nisam
Nego sam iskra, zov božji.

Miris žene

Da l' osjetiš miris opojni
Koji te vuče u dubine slasti?
Da l' osjetiš miris što napaja i dušu hrani?
Da l' osjetiš miris kroz pore,
Neispričane priče i miris na usni bore.
Miris pohote i strasne želje,
Miris ljubavi i milosti.
Da l' osjetiš stranče,
Da l' osjetiš
Miris žene?

Dodir

Milostiva i krasna djevo,
Udostoji me vječnim dodirom i pogledom
tvojim,
Jer sam bez tebe sirak tužni,
Bez ljubavi samo tren koji ne postoji.

Oprosti mi

Oprosti mi što nečujno odoh,
Bez riječi, bez zbogom... zauvijek.
Oprosti molim te, moj bijeg.

Zbog naših noći jedva dočekanih,
Zbog zora prerano osvanulih,
Zbog naše želje od vina pijane.

Oprosti mi moje strahove od
Sjaja u oku, prevelike sreće,
Oprosti mi slobodu od vječne veze.

Oprosti mi moj i danas pogled zagledani
U novu sreću i novi dan,
Svjesna da opet bježim, od sebe, od sna.

Vitez

Viteže moj snažni,
Sokole moj bijeli,
Znaš li koliko te vjekova čekam,
I bolna za tobom u daljine gledam...

Kao da ćeš dojezditi odnekud
Na vilenom krilatom konju,
S ljubavlju i crvenom ružom,
I snažnom muškom rukom...

Da me uhvatiš i ponesesh
Kroz vjekove, kroz svjetove
U kojima ljubav caruje
U kojima se žene samo ljube, vole...

MOJ SVIJET

Kandilo

Kandilo.

Miris tamjana.

Mir.

Nijema molitva.

Olovkom crtaš po mojoj duši.

Ostavljaš tragove na srcu duboke.

Ima li te?

Ima.

Tu si.

Zauvijek.

Moj svijet

Ima jedan svijet, samo moj,
Kao bajka je,
Kao san.

I živim ga skrivenog,
I volim Tebe, i pišem pjesmu
Životu od snova.

Svi su u njem' srećni i
Ljubav vlada u svijetu mom,
Svijetu od maslačka snenom.

Ponekad se budim
Da jutrim, radim i noćim i
Ranjena bježim natrag,
U nadanje i moj svijet smirni.

Neispričane priče

Neispričane priče žive kroz nas,
Sakrivene duboko u utrobi,
U svakom damaru i krvnoj žili...
I nisu za javnost.

Ponekad utroba ječi,
Srce kuca sve jače,
Neispričane priče su žive ali...
Za javnost nisu.

Moje su i bole,
Grebu me iznutra, ponekad, nestrpljive naviru,
A ja ne mogu da ih pustim,
Jer to više ne bi bilo moje.

Tu sam zbog svih svojih
Neispričanih priča,
Koje radost stegnu i bol rasplinu,
Ali Te zato razumiju i zato Te vole.

Probudi se

Tama svuda.

Muk.

Plašim se tišine.

Ima li koga na kraju, tamo

Ili sve je mrak i jeza?

Bezdan duboki, nepregledni,

Padam, a ne čujem,

Ne osjećam ništa.

Samo mir i samo tama.

Muk je svuda.

Nikoga nema.

Zato, probudi se i stvori dan!

Da bude svjetlost,

Da bude vazdan!

Ne znam da li mogu?

Ne znam da li želim?

Tugo moja

Tugo tužna i tugo mila
Kako bih bez tebe,
I da l' bih ovako snila.
Ti si čedo koje ne porodih,
Plod ljubavi moje i boli.
I neka živiš sa mnom moj život često ludi,
Jer s tobom sam jača i bolja
I iznova volim i iznova ljubim.

Ćutim s tobom

Ćuješ li moje ćutanje, večeras?

Ćuješ li ovu vječnu tišinu,
I suze koje ostavljaju trag
U prahu vječnom.

U žalu za tobom,
U čekanju dugom i bolnom,
Zauvijek, ćutim s tobom.

Tamnica ljubavi

U tamnici misli, želja i nesvitanja,
Tiha je osveta uskovitlane i uzavrele krvi
Što probija devet krugova pakla,
I potapa jad i čemer čovjeka, stradalnika.
Tiha je osveta ljubavne riječi
I moćne da vaskrsne tvoju dušu i vine je u
rajske dvore,
Da pokori utamničeno i probije sve crne
rupe do svjetlosti,
Do ljubavi tvoje.

Usnula

Usnula sam
Kroz vjekove,
I ratove,
Koji ostavljaju žive kosture
Na granici nestvarnog,
Na ivici mirisa i truleži.
Usnula sam
U polju pustoši,
U mom poimanju postânja i nestanka,
Bez najave buđenja.
I tako usnula čekam poljubac života,
Poljubac rođenja i vaskrsenja.
Čekam novi dan kišom okupan.
Miris poljskog neubranog cvijeća,
Miris nade i spasenja.

Biografija

Nada Krivokapić je rođena u Budvi, gdje i živi.

Objavila je zbirku poezije „Žena vilena“ 2020. godine.

Posvećena je svojim najmilijima.

Voli ljude i život, prijatelje i vino, putovanja i poeziju, rodni grad i Boku.

Zaljubljena je u more i u kamen Cuca.

Profesionalno ostvarena.

Sadržaj

Kandilo ljubavi za sve.....	5
-----------------------------	---

KOTRLJANJE DUŠE

Mladosti moja	13
Što je život no tren samo	14
Moja duša te traži	15
Kotrlja mi se duša	16
Opet crne misli	17
Plači tugo večeras	18
U bezdanu moje duše	19
Smrti moja.....	20
Posljednji pozdrav	21
Bude me potresi ljudske duše.....	22

VEČE OD ČOKOLADE

Tvoje sam rebro	25
Veče od čokolade	26
Bludi mi se večeras.....	27
Budi ljubav	28
Jutrom jutrim	29
Večeras	30
Duša mi o ljubavi pjeva	31

SAMOTNICA

Samotnica	35
Nije to usjedelica	36
Raspuštenica.....	37
Ja sam iskra, kopile nisam	38
Miris žene	39
Dodir.....	40
Oprosti mi.....	41
Vitez	42

MOJ SVIJET

Kandilo	45
Moj svijet.....	46
Neispričane priče.....	47
Probudi se	48
Tugo moja	49
Ćutim s tobom.....	50
Tamnica ljubavi.....	51
Usnula	52
Biografija	54

CIP - Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN 978-9940-736-38-5
COBISS.CG-ID 22407172